

Orędownik

Codziennie ilustrowane pismo narodowe i katolickie

Nr. 21

L

Rok 65

Sobota dnia 26 stycznia 1935

Po 8 dniach procesu

Wrażenia i spostrzeżenia

Łódź, 23 stycznia.

Proces łódzkich narodowców dobiegł końca. Teraz społeczeństwo Łodzi czeka na wyrok. Ale w tem oczekiwaniu niema — rzecz znamienita — takiego napięcia i tej skali zainteresowania, jakie budził 8-dniowy przewód sądowy do przemówień obrońców i „ostatniego słowa” oskarżonych włącznie.

Zainteresowanie się najszerszych warstw społeczeństwa i to nie tylko chrześcijańskiego, ale i żydowskiego przebiegiem procesu było bez przesady ogromne i rosło w miarę zbliżania się momentu, w którym miało wystąpić 10 obrońców. Nie trzeba zaznaczać, że sentyment społeczeństwa chrześcijańskiego solidarnie i bez wahania stał po stronie ławy oskarżonych, a sentyment Żydów nastawiony był ostrzem przeciwko nim. To się odczuwało na każdym kroku: w tramwaju, kawiarni, restauracji, na korytarzach gmachu sądowego i t. d., a także oczywiście w prasie.

Wszędzie mówiono przez osiem dni tylko o procesie. Byłem świadkiem, jak konduktor tramwajowy, ujrawszy ładowane na wóz paczki z „Orędownikiem”, przynoszące najświeższe wiadomości z przebiegu procesu, zatrzymał... tramwaj i w oka mgnieniu kupił gazetę, by ją przeczytać na swoim przystanku końcowym. Albo inny wypadek, dowodzący wielkiego zainteresowania się procesem: w sobotę skonfiskowano cały nakład „Orędownika”, zawierającego m. in. zeznania ks. prałata Wyrzykowskiego. Przed lokalami administracji „Orędownika” przy ul. Piotrkowskiej tłumy ludzi żywo komentowały fakt konfiskaty sprawozdania procesowego. W pewnej chwili przechodzi do lokalu administracji jakaś zbiedzona kobiecina i, nie mówiąc słowa, płacze. Dłaczego płakała, trudno się było od niej dowiedzieć. Za chwilę przychodzi jakiś dobrze ubrany pan i tak rzecze:

— Panowie napewno macie choć jeden egzemplarz skonfiskowanego „Orędownika”. Sprzedajcie mi go. Dam 10 zł... Dam 25 zł.

— Nie możemy szanowny panie. Numer jest skonfiskowany.

Nieznałomemu trzeba było długo tłumaczyć, że skonfiskowaną gazetę prawo zabrania rozpowszechniać. Odszedł, jakby rozżalony.

Łódzka prasa żydowska zajmowała w stosunku do oskarżonych i do obrońców stanowisko jawnie wrogie, dając temu wyraz w sposób rozmaity. Formułowała i „streszczała” odpowiednio niewygodne i nieprzyjemne dla swoich celów zeznania świadków i przemówienia obrońców, a szeroko rezkliwiała się nad zeznaniami dwóch filarów oskarżenia, konfidentów Krzymuskiego i Zaborowskiego, uwypuklając szczerólnie debitnie „bezinteresowną” i „ideową” działalność obu. Kiedy jednak w trakcie przewodu nastąpił druzgocący atak na Krzymuskiego i Zaborowskiego, pupilków prasy żydowskiej, kiedy okazało się, że obydwa — jak to stwierdzono niejednokrotnie na rozprawie — mają za sobą burzliwą przeszłość kryminalną, a konfidentyczna ich działalność bynajmniej nie była bezinteresowna, kie-

Oto, jak nasz karykaturzysta wyobraża sobie zerowanie prasy żydowskiej dookoła procesu narodowców łódzkich.

dy z ławy obrońców padły pod ich adresem słowa takie, jak: „strzępy moralne”, „nikczemność”. Wówczas prasa żydowska zmieniła nagle nazwiska swoich pupilków: Krzymuskiego na Krzemińskiego, a Zaborowskiego na Zborowskiego.

Jest jeszcze inny dowód niezwykle perfidji żydowskiej. W Łodzi wychodzą trzy dzienniki żydowskie w języku polskim: oprócz wspomnianego „Głosu Porannego”, „Republika” i „Express Ilustrowany”. Wszystkie te dzienniki w zajmowaniu stanowiska wobec procesu podzieliły między siebie rolę w ten sposób, że „Głos” atakował ostro i zdecydowanie oskarżonych

i obrońców, „Republika” już nieco słabiej i bardziej wstrzemięźliwie, „Express” zaś ograniczył się tylko do referowania przebiegu procesu, odpowiednio oczywiście „przyprawionego”.

Skąd taki podział ról, skoro niewyłączone jest, że te same artykuły i sprawozdania do wspomnianych pism pisał jeden i ten sam sprawozdawca i redaktor? To jest tajemnica handlowa. To jest poprostu kalkulacja łódzkich wydawców żydowskich: „Głos Poranny” czytany jest tylko przez 5 procent chrześcijan, „Republika” przez 40 procent, „Express” przez 95 procent. Kalkulacja polega na tem, żeby naiwny czytelnik chrześcija-

nin nie zorientował się w robocie żydowskiej i nadal kupował gazety żydowskie.

Ale tak skalkulowane interesy zaczynają się gwałtownie kurczyć. Proces kurczenia się wpływów żydowskich idzie równolegle ze wzrostem ruchu narodowego. Na sali sądowej świadomość ta udzielała się z niezwykłą siłą. To nie była sugestia wymowy ani zapatrzenia się w siebie. Na ławie oskarżonych nie było ludzi załamanych ani zbolanych, ani — mściwych. W oczach oskarżonych nie dostrzegłbyś nieszczęścia, prócz siły woli i woli wytrwania do końca.

— Tak przez osiem dni na starość ławki w sądzie wycierać to chyba nie musi być przyjemne, panie Czernik, — zapytuje ktoś jednego z oskarżonych.

— To zaszczyt dla mojej starości, szanowny panie, pada odpowiedź starszka, który pracuje w Obozie Narodowym przez 30 lat zgorą.

A może to „fanatyzm rozwścieczony” i „ślepy”, jakby zapytał ktoś trzeci. Nie. To niewątpliwie głęboka wiara w siusność sprawy i jej ostateczne zwycięstwo.

Spójrzmy na ławę obrońców. Jest wśród nich, oprócz adwokatów zamiejscowych siedmiu Łódzian; ludzie młodzi, między 30-tką a 40-tką. Inteligencja chrześcijańska stolicy przemysłowej polskiej. Nazwiska same mówią, że to przeważnie synowie łódzkiego ludu roboczego. Obrony podjęli się bezinteresownie, choć im się nikt w pas nie kłaniał. Wzamię otrzymali wiązanek kwiatów.

To byli nie tylko obrońcy oskarżonych, to byli przyjaciele ich i towarzysze. Przemówienia wszystkich niemal bez wyjątku obrońców zawierały ich deklaracje osobiste i niezwykle silne akcenty solidarności ideowej z oskarżonymi. Obrońcy śmiało oświadczały, że przemawiają także w obronie swoich przekonania.

Treść przemówień obrońców jest w skrócie znana. Wszystkie one miały to do siebie, że nie zawierały frazesów. Był w nich wykład nacjonalizmu polskiego i jasne sformułowanie pozytywnego programu Stronnictwa Narodowego. Obrońcy musieli wychodzić w przemówieniach swoich z takich założeń ogólnych i zasadniczych, albowiem i akt oskarżenia zmierzał w kierunku tym samym. Jedna cegła, znajdująca się w dowodach rzeczowych oskarżenia była dostateczną podstawą do wniosku uogólnionego, że Obóz Narodowy w Łodzi walczy... z policją polską. Jakiś „paragraf” znaleziony gdzieś w czasie rewizji, wystarczył, by mówić, że Obóz Narodowy przygotowuje się do rewolucji... Z tego rodzaju uogólnieniami obrona rozprawiła się niezwykle stano; czo i to z takim rezultatem, że już mowy prokuratorów u schyłku procesu dalekie było od uogólnień.

Obroncy jednak bronili, jak się okazało; skutecznie, nie tylko istoty idei narodowej, ale bronili również jej wyznawców-oskarżonych. Każde przemówienie obrońców kończyło się słowami: „nie widzę, wysoki sądzie, podstaw do oskarżenia i proszę o uniewinnienie oskarżonych”.

F. F.

Dobry człowiek: niech zostanie generałem!

Fragmenty z dyskusji nad budżetem min. spraw wewnętrznych — Echa wyborów do samorządu

Warszawa, 24. 1. Obrady nad budżetem ministerjum spraw wewnętrznych wywołały tak duże zainteresowanie, że do głosu zapisało się 22 mówców, z tego 13 z opozycji. Prezes komisji Byrka zarządził ograniczenie czasu przemówień. Sprawozdawcą był poseł Pączek. Bardzo rzeczowo omawiał preliminarz budżetowy. Liczba mieszkańców w Polsce wynosiła na 1 stycznia 1930 roku 31,258 tysięcy, a na 1 stycznia 1935 roku 33,374 tysiące. Przyrost ludności w ciągu 5 lat wynosił zatem 2,116 tysięcy, a więc 6,74 procent. Referent położył nacisk na zagadnienia samorządowe, które musiało ministerjum regulować, zarówno pod względem ustrojowym, jak pod względem finansowym. Deficyt samorządu się zmniejsza.

Łączny deficyt budżetowy wszystkich samorządów wynosił w r. 1932/33 — 5,085 zł, w r. 1933/34 — 4,256 tysięcy zł, a w r. 1934/35 — 3,292 tysiące zł. Preliminowane na okres 1934/35 wydatki w porównaniu z okresem 1930/31 są mniejsze dla Poznania o 7 procent, dla Warszawy o 24, dla Lwowa o 30, dla Wilna o 6, dla Łodzi o 52, dla Lublina o 56 proc. Budżet państwowy w ciągu 5-letnia skurczył się o 23 procent. Wskaźniki kosztów utrzymania rodziny robotniczej i pracownika umysłowego o 29 procent, wskaźnik cen hurtowych o 35 procent, a budżety związków powiatowych gmin wiejskich i miejskich łącznie o 37 procent. Zadłużenie 620 gmin miejskich wynosiło na 31 marca 1933 r. 1,024 miliony, 237 związków powiatowych — 162 miliony, wojewódzkich związków powiatowych Poznańskiego i Pomorskiego 35 milionów, razem dług wynosi 1,220 milionów, z tego na zadłużenie długu terminowego wypada 920 milionów.

Obszerniejsze uwagi referent poświęcił pracom głównego urzędu statystycznego, którego wydatki spadły prawie o 50 proc., wskutek tego urząd musiał ograniczyć swoją działalność. Spis ludności wskutek tych warunków zamiast po 3, jak pierwotnie proponowano, dopiero po 6, a może 7 latach będzie należycie odtworzony.

Dłuższe wywody referent poświęcił również korpusowi ochrony pogranicza i policji. Minister Kościakowski w swoim przemówieniu, bardzo merytorycznie dostosowanemu, jedynie do spraw budżetowych, położył główny nacisk na zagadnienia samorządowe. Bardzo ważny jest ustęp jego przemówienia, w którym dementuje pogłoski o zmianach w podziale kraju na województwa. Komisja usprawnienia administracji publicznej opracowała wprawdzie projekt nowego podziału na województwa, ale rząd wobec tego projektu stanowiska jeszcze nie zajął. Należy zwrócić uwagę na ustęp w przemówieniu ministra, który stwierdził, że ministerjum spraw wewnętrznych główny nacisk kładzie na współdziałanie z resortem bezpieczeństwa policyjnego.

Ministerjum spraw wewnętrznych podważa akcję państwową, wszelkiego teroru. Nie może istnieć żadne podważanie akcji państwowej, wszelka akcja wywrotowa zarówno w swojej pozornej, jak i zamaskowanej formie musi być zwalczana z całą energią i stanowczością. Musi obowiązywać zasada w zwalczaniu wszelkiego teroru z jakiegokolwiek on strony pochodził. Nie wolno się posługiwać terorem w stosunku do współobywateli, czy to będzie terór na tle narodowościowym, czy wyznaniowym, czy politycznym. Rzeczą władz bezpieczeństwa jest umożliwić wszystkim lojalnym obywatelom państwa korzystanie z przysługujących im swobód w granicach obowiązujących przepisów.

Trzecią wytyczną działalności władz bezpieczeństwa jest stosowanie odpowiednich metod działania, a w szczególności stosowanie przede wszystkim sprawiedliwości, zapobieganie naruszeniu prawa, a w przypadku konieczności zastosowanie środków represyjnych, wybór z pośród głównych środków, prowadzących do celu, zawsze tego, który jest najmniej drastyczny.

Jako pierwszy do głosu zapisał się poseł Staniszkis (Klub Narodowy), który zwrócił uwagę, że wybory w Poznańskim, na Pomorzu i w Małopolsce do rad gminnych odbywały

się na podstawie nowego regulaminu, którego zasadniczą cechą jest postanowienie, że zgłaszanie list wyborczych ma nastąpić nazajutrz po ogłoszeniu wyborów. Przedtem zgłaszano listy wyborcze na samym zgrupowaniu wyborczym. To postanowienie stało się źródłem wszystkich niedokładności i nadużyć. Mówca cytuje wypadki z powiatów: Leszno, Szamotuły, Kościan, Poznań i Tczew. W pow. tczewskim zgłoszono 18 protestów, w woj. Poznańskim i Pomorskim ludność ma prawo zwrócić się z zażaleniem do administracyjnego sądu wojewódzkiego, w 4 sprawach pow. kartuskiego. Sąd administracyjny przyznał słuszność skarżącym i wybory unieważnił, jakkolwiek uprzednio starostwo odrzuciło te protesty.

W Małopolsce były stosowane różne metody, jak np. w pow. brzozowskim i nowotarskim. Jaskrawe przykłady zdarzyły się w pow. łomżyńskim. Np. w pewnej gminie przy wyborach do rady powiatowej większość radnych, należących do Stron. Narodowego, brała udział w wyborach i oddała kartki na Stronniczo Narodowe. Tymczasem w urnach później znalazł się tylko 13 takich kartek. Zgłoszony protest został odrzucony przez starostę. Minister zaznaczył dzisiaj, aby nastąpiło uspokojenie i wzajemne zaufanie. Tego rodzaju praktyki daleko odbiegają od ideałów, jakie minister nakreśla. Specjalnie wybory w woj. kieleckim można określić, jako wykwit tego, do czego mogą doprowadzić obecne metody działania. Na czo-

to zagadnienia samorządowego wysuwa się sprawa samorządu stolicy. Obecny zarząd ujawnia tendencje zożydzania wszystkiego, co było dawniej. Jeżeli chodzi o inne miasta, to w Poznaniu rada miejska dwukrotnie wybierała prezydenta i żaden z nich nie został zatwierdzony. Mianowano płk. Więckowskiego, który do ostatniej chwili pozostawał w armii.

Pos. Polakiewicz: — Pierwszorzędnym człowiekiem.

Pos. Staniszkis: — W takim razie, dlaczego pozbawia się armię takiego człowieka. Niech zostanie generałem. Specjalnie w tej chwili widzimy tendencje, ażeby burmistrzami, lub prezydentami zostawały jednostki, które dotychczas nie miały nic do czynienia z pracą samorządową. Gnieźno także doczekało się wojskowego, a mniejsze miasteczka otrzymują ludzi specjalnych. Takie obrazy stosunków samorządowych dalekie są od ideałów współpracy i harmonii.

Prezes Byrka: — Pański czas minął. Daje panu jeszcze 5 minut.

Pos. Staniszkis: — Władze administracyjne przesładują Stron Narodowe i uniemożliwiają jego funkcjonowanie, równocześnie demoralizuje się ludzi w ten sposób, że przyznaje się im ulgi podatkowe za udział kierowania w wyborach. Pan minister mówił, że wszelkie bicie ludzi przez policję jest tepione. Mówca przytaczał wypadki, jakie zaszły w Rajewie.

Prezes Byrka: Odbieram panu głos. (w)

Z kopalni „Wujek“ wydobyto zimne zwłoki górników

Smutny wynik akcji ratunkowej

Katowice, (PAT.) Drużynie ratunkowej, pracującej nad wydobyciem ofiar katastrofy w kopalni „Wujek“ udało się dotrzeć do ofiar nieszczęśliwego wypadku. Na powierzchni ziemi wydobyto ciała dwóch zasypanych górników: Galki i Wiktorczyka. Obaj

nieszczęśliwi ponieśli śmierć prawdopodobnie bezpośrednio po katastrofie.

Prace ratunkowe były bardzo utrudnione z powodu częstego obsuwania się chodnika. Mimo tych przeszkód akcji ratunkowej ani na chwilę nie przerwano.

Zgierz nie może wybrać prezydenta...

„Sanacja“, Żydzi i socjaliści w wspólnym szeregu przeciw Obozowi Narodowemu

Zgierz, 25. 1. W czwartek, dn. 24 bm. odbyły się tutaj, na zarządzenie wojewody łódzkiego Hauke-Nowaka, wybory zarządu miejskiego. Zebranie otworzył dotychczasowy prezydent, Jan Świercz. Na przewodniczącego zebrania wybrano z Klubu Narodowego p. Franciszka Nawrockiego. Na stanowisko prezydenta kandydatur nie zgłoszono. Na wiceprezydenta Klub Narodowy zgłosił kandydaturę

dotychczasowego wiceprezydenta, p. Leopolda Zajączkowskiego. Kandydat Klubu Narodowego otrzymał 16 głosów, t. j. akurat połowę radnych. BBWR, Żydzi, Niemcy i PPS oddali kartki białe. Miasto Zgierz nie będzie miało ani prezydenta, ani wiceprezydenta z wyboru. Ławnicy wyszli z wyborów. Oboz Narodowy uzyskał dwóch i BB też dwóch.

Z łódzkiego parlamentu miejskiego

Zmiana w łonie radnych B. B. — Nowa frakcja radziecka p. n. „Chrześcijańska Demokracja“ — Przydział miejsc w komisjach — Obrady trwają

Łódź, 25. 1. — Wczorajsze posiedzenie łódzkiej Rady miejskiej zajął komisarz rządowy, p. inż. Wojewódzki, z 20-minutowym opóźnieniem, stwierdzając obecność 63 radnych. Z kolei nakreślił krótko sylwetkę zmarłego nagle radnego klubu BB, pułk. emeryt. Walawskiego, prosząc obecnych o uczczenie jego pamięci przez powstanie z miejsc, co też uczyniono. Należy zaznaczyć, że do tego momentu radni narodowi nie zjawili się na sali obrad.

W komunikatach przewodniczący zaznaczył, iż w miejsce zmarłego radnego Walawskiego weszła do Rady miejskiej postanka klubu BB, p. Marczyńska, oraz, że w łonie Rady utworzyła się nowa frakcja pod nazwą „Chrześcijań-

ska Demokracja“, składająca się z czterech członków, którzy dawniej należeli do Klubu Narodowego. Prezesem tej frakcji został radny p. Potapczuk.

Następnie przewodniczący odczytał dwa nagłe wnioski frakcji socjalistycznej w sprawie robotników sezonowych i zapomogi dla bezrobotnych.

Sprawę uchwalenia regulaminu obrad Rady miejskiej i jej komisji referował dyrektor zarządu miejskiego, p. Kalinowski. Na wniosek przewodniczącego Klubu Narodowego, prof. Podgórskiego, sprawę tę przekazano do załatwienia komisji regulaminowo-prawnej. Odnośnie do wyboru komisji radzieckich, a mianowicie finansowo-budżetowej, do spraw ogólnych i regu-

laminowo-prawnej, radny prof. Podgórski złożył wniosek w imieniu swego klubu, ażeby pierwsza komisja liczyła 15 osób, druga 11, trzecia 11. Wnioski socjalistów i BB w tej samej materii zostały odrzucone większością głosów narodowych. W rezultacie wniosek Klubu Narodowego został przegłosowany.

Według proporcjonalnego obliczenia pierwszej komisji Klub Narodowy będzie miał 8 przedstawicieli, BB 2, Żydzi 2 i socjaliści 2, Chrześc. Demokracja zaś jednego radnego. W drugiej Komisji Klub Narodowy 6, BB 2, Żydzi 2 i PPS 1 radnego. Sprawę wyboru komisji rewizyjnej i uchwalenia dla niej regulaminu odesłano do komisji regulaminowo-prawnej. Ze względów technicznych dokończenie sprawozdania z wczorajszego posiedzenia odrozw musimy do następnego numeru. Posiedzenie w chwili, gdy to piszemy, jeszcze trwa.

Ze Związku Spółdzielni Rolniczych

Warszawa, Tel. wł.). W dniu 24 b. m. w Warszawie odbyło się pierwsze posiedzenie rady głównej Związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych.

Po wygłoszeniu przemówień na temat zadań, jakie czekają Związek, dokonano wyborów do Rady Głównej Związku. Prezesem został dr Włodzimierz Seydlitz, wiceprezesem ks. patron Blichński, poseł Józef Gliński i p. Leon Pluciński. Na dyrektora naczelnego Zarządu Głównego, powołano p. Kierzkowskiego.

Wiadomości

Wobec przejęcia nar. soc. pismą „Angriff“ przez „Niemiecki Front Pracy“, dotychczasowy organ „Der Deutsche“ zostanie z dniem 31. b. m. zawieszony.

W procesie Neumana i Saasa w Klajpedzie odbywało się w dalszym ciągu badanie świadków. Jednego, Kramera, pociągnięto do odpowiedzialności za odwołanie poprzednich zeznań. Kubutas twierdził, że niektórzy oskarżeni namawiali go do złożenia fałszywych zeznań, grożąc w przeciwnym razie zabójstwem.

Rząd szwedzki wniósł do Riksdagu wniosek o zwiększenie kredytów na organizację obrony wyspy Gotland i na związane z tym wydatki na armię.

W związku z przewidzianym podziałem terytorium Rzeszy władze niemieckie zastrzegają się nad kwestią stanowisk namiestników. Pod uwagę brany jest projekt min. Fricka. Równocześnie z reformą ustroju dla całego obszaru Rzeszy ma nastąpić ogłoszenie jednolitej ordynacji komunalnej.

Dział przymusowego ubezpieczenia od ognia w zakładzie Powsz. Ubezpiecz. Wzajemnych wykazał straty sięgające 25 milj. zł. Pastwa ognia padła 70 tys. nieruchomości, obejmujących łącznie 20 tys. budynków.

W dniach 11. 13 i 25 lutego ma wyjechać z Warszawy do Palestyny 5 transportów emigrantów żydowskich, które obejmują ogólną liczbę 2000 Żydów.

We wsi Suwaki pod Grodnem Mikołaj Kuczuk zastrzelił na tle niesnasek rodzinnych swą 25-letnią żonę.

Ostatnio w gmachu ministerstwa propagandy Rzeszy pod przewodnictwem szefa oddziałów szturmowych Lutzego odbyła się konferencja na której omawiano kwestję reorganizacji szturmówek.

W Helsinkach odbył się wiec, na którym postanowiono wysłać na prowincję kilkuset studentów w celu zorganizowania wieców i agitacji za czysto fińskim uniwersytecie. Manifestacje, jakie odbyły się po wiecu, miały przebieg spokojny.

W Kownie odbyła się w gmachu uniwersytetu akademii z okazji obchodu 12 rocznicy przyłączenia Klajpedy do Litwy. Akademia miała charakter manifestacji przeciwniemieckiej.

Podczas rozpatrywania sprawy b. kierownika leningradzkiego wydziału komisariatu dla spraw wewnętrznych Miedwewia i tow. oskarżonych o niezapobieżenie zamachu na Kirowa, stwierdzono, że istotnie wykazali oni kargodne niebaństwo, nie wydając żadnych zarządzeń zapobiegawczych i rygorystycznych. Trybunał wskazał Miedwewia i Zaporozca na 3 lata zesłania do obozu koncentracyjnego Balczewicza na 10 lat trzech dalszych oskarżonych na 3 lata, 6 na 2 lata zesłania do obozu.

Wojna na Dalekim Wschodzie

Wojska chińskie ewakuowały Ku-Yuan

Duże straty armii gen. Sunga — Oddziały chińskie znajdują się w odwrocie

London. (Tel. wł.). Dzisiejsze dzienniki przynoszą obszerny sprawozdania o akcji wojennej we wschodniej części prowincji Czahar.

Według tych doniesień, wojska japońskie przy pomocy artylerji, samochodów pancernych i samolotów bombardowych rozpoczęły atak we wtorek wieczorem.

Agencja Reutera informuje z Peiping, że noc na czwartek upłynęła na terenie walki spokojnie. W samym Peipingu krążą natomiast najróżnorodniejsze pogłoski. Ponieważ jednak Chińczycy nie mają zamiaru przystąpić do ataku, aby wyprzeć przeciwnika, nie należy się spodziewać dalszego zaostrzenia sytuacji.

W kołach chińskich panuje wielkie oburzenie na stanowisko Japonji. Z goryczą przypomina się pokojową mowę japońskiego min. spraw zagranicznych, zestawiając ją z akcją bojową. Jest to dowodem, że wojsko wyłamało się z pod kontroli władz cywilnych.

Pekin. (PAT). Agencja Reutera donosi z Pekinu: Na froncie Czaharu noc minęła spokojnie. W Pekinie krążyły alarmujące pogłoski, wobec tego jednak, że Chińczycy nie zamierzają podejmować kontrataku, sytuacja — jak sądzą — nie ulegnie pogorszeniu. Wynikiem akcji Japończyków było zwiększenie terytorjum Mandżuko o 39 mil kwadr. Koła chińskie z goryczą komentują „niesprowokowane“ ataki Japończyków i, rowolując się na ostatnie przemówienie min. Hiroty, zapytują, czy armja japońska znowu przesłała podlegać kontroli.

Pekin. (PAT). Według oświadczenia japońskiego attache wojskowego, w czasie onegdajszego ataku na ufortyfikowane pozycje pod Czao Czang zabity został 1 oficer i 1 żołnierz, rany odnieśli: 1 oficer i 4 żołnierzy. Ze źródeł chińskich donoszą, że w wyniku ataku Japończyków wojska chińskie ewakuowały Ku-Yuan.

Taira. (PAT). Korespondent Reutera donosi: Miejscowe władze wojskowe stwierdzają, że operacje wojskowych oddziałów japońskich i mandżurskich przedsięwzięte zostały w tym celu, aby usunąć Chińczyków z Jeholu. Japończycy zdecydowani są nawet przekroczyć wielki mur, aby udaremnić ewentualną kontrakcję. Władze japońskie motywują swoje

posunięcie oskarżając władze chińskie o niedotrzymanie obietnicy wycofania oddziałów chińskich z terytorjum Mandżuko. Koresp. Reutera donosi dalej na podstawie źródeł japońskich,

że wojska gen. Sunga poniosły poważne straty. Oddziały chińskie znajdują się w odwrocie. W walkach koło wielkiego muru i żołnierza japońskiego zabito, i zraniono.

50 zabitych i rannych

Walki przerwane

London. (PAT). Korespondent Reutera w Pekinie donosi, że według półurzędowych raportów w czasie bombardowania Czahar przez Japończyków zabitych i rannych zostało 50 osób, głównie spośród ludności cywilnej.

Pekin. (PAT). Według informacji ze źródeł chińskich, walki w okolicy Czahar zostały przerwane na czas rokowań, prowadzonych przez gubernatora tej prowincji z dowódcą wojsk japońskich.

Po zwycięstwie hitleryzmu w Saarze, tysiące osób, w obawie przed terrorem i okrucieństwem „brunatnego reżimu“ pospiesznie opuszcza kraj. Kierując się przede wszystkim do sąsiedniej Francji. Na zdjęciu widzimy uchodźców, którzy znajdują się już pod gościnnym dachem Francji, w Tuluzie.

Zabicie uchodźcy niemieckiego w Pradze

Mordercy, po dokonaniu zbrodni, usiłowali podpalić pokój zamordowanego

Praga. (PAT). Ubiegłej nocy w hotelu w miasteczku Cim w pobliżu Příbramu zabity został strzałami z rewolweru przez nieznanych sprawców uchodźca niemiecki, Rudolf Warnys. Dotychczasowe śledztwo wykazało, że

morderstwo popełniło trzech tajemniczych mężczyzn, którzy przybyli do miasteczka z Niemiec 10 stycznia. Mordercy po dokonaniu zamachu usiłowali podpalić pokój zamordowanego. Dotychczas sprawców nie wykryto.

Krwawy pojedynek dwu kobiet na noże

Jedna z uczestniczek pojedynku walczy ze śmiercią?

Buenos Aires. (PAT). Z Montevideo donoszą, że w miejscowości St. Clara de Olinar doszło do nienotowanego dotąd w Urugwaju pojedynku na noże między dwoma kobietami. Powodem pojedynku były dawne nieporozumienia. W oznaczonym dniu i godzinie spotkały się obie przeciwniczki na

umówionem zgóry miejscu.

Obie kobiety stoczyły krwawy pojedynek, który trwał przeszło pół godziny. W wyniku pojedynku jedna z walczących odniosła straszną ranę w brzuch. Ranna przewieziono natychmiast samolotem do Montevideo do szpitala, gdzie walczy ze śmiercią.

Uzbrojeni komuniści zajęli miasto Itajuba

Śmiertelna walka o odzyskanie miasta — Panowanie komunistów trwało kilkanaście minut

Buenos Aires. (PAT). Z Rio de Janeiro donoszą, że kilkuset uzbrojonych komunistów zajęło miasto Itajuba, dopuszczając się różnych ekscesów. Wezwane na pomoc z pobliskiej miejscowości oddziały policji stoczyły z komunistami walkę, w wyniku której 5 komunistów poległo a kilkudziesięciu odniosło rany. Reszta zbiegła.

Panowanie komunistów w mieście Itajuba trwało zaledwie kilkanaście minut.

Statek egipski w Gdyni

Warszawa, 24. 1. Do Gdyni nadszedł statek egipski „Ararat“, którego załoga składa się z 34 ludzi. (w)

Z komisji budżetowych

Warszawa. (Tel. wł.). Podczas obrad, jakie toczyły się w ub. środę nad budżetem ministerjum przemysłu i handlu, sprawozdawca, poseł Czernichowski (B. B.), stwierdził w swym referacie wzrost budownictwa i wzmożenie się eksportu zagranicznego. W końcu referent omówił sprawę portu gdyńskiego, wyrażając głębokie zadowolenie z jego rozwoju.

W dyskusji zabrał głos poseł Rybarski (Kl. Nar.), który zajął się położeniem gospodarzem państwa, zwracając uwagę na to, że dążenie zamknięcia nożyc, tj. przywrócenie wewnętrznej równowagi cen, niezawsze się udaje. Dalej prezes Klubu Narodowego występował przeciwko zbyt inżynierencji rządu w życiu gospodarczym i obszernie omawiał kwestję rzemiosła, niedocenianą u nas, piętnując w końcu anarchję cen.

Jako jeden z następnych mówców przemawiał pos. Rymar, który zajął się sprawą portu gdyńskiego, stwierdzając, że rząd zamiast 5 milj. tonn skierował na Gdańsk przeszło 6 milj. Mówca stwierdził, że eksport węgla przez Gdańsk kalkuluje się taniej niż przez Gdynię wskutek złej polityki celnej. Gdańsk bowiem obniżył opłaty, a Gdynia je podwyższyła. Jest to tem bardziej przykre, że Gdynią dysponujemy w stu procentach, a Gdańskiem Berlin.

W końcowym przemówieniu minister przemysłu i handlu Reichman stwierdził, że rezultaty ub. roku uprawniają do „powszechnego optymizmu“.

Wycofane znaczki pocztowe

Warszawa, 24. 1. Z dniem 1 lutego ministerjum poczt i telegrafów wycofuje 30-groszowe znaczki pocztowe koloru czerwonego z godłem państwa. Przesyłki pocztowe, opatrzone temi znaczkami, będą od 1 lutego uważane jako nieopłacone. (w)

Nowy dyrektor depart. samorządowego?

Warszawa, 24. 1. Dyrektor departamentu samorządowego Wajsbrod ma ustąpić z zajmowanego stanowiska, a na jego miejsce, ma być powołany obecny wicewojewoda białostocki. (w)

Marynarz wygrał milion fr

Paryż. (PAT). Wielka wygrana francuskiej loterii państwowej w wysokości 1 milj. fr przypada pewnemu marynarzowi, który w obecnej chwili odsiaduje karę 14 dni więzienia za wykroczenie przeciw dyscyplinie. Na krótko przed osadzeniem go w więzieniu marynarz ten usiłował sprzedać swój los, aby w więzieniu mieć trochę pieniędzy, ale nie mógł znaleźć nabywcy.

Rzeka Missisipi wylała

Nowy Jork. (PAT). Powódź spowodowana wylewem rzeki Missisipi, wyrządziła już znaczne szkody. Tysiące mieszkańców okolicznych miejscowości szukają schronienia na dachach domów, zniszczonych przez wezbrane wody. Na pomoc wysłano im statki motorowe. W wielu miejscowościach w dolinie Missisipi jedynym środkiem komunikacji są łodzie. W Clarksdale utonąło kilkanaście osób.

Duchowieństwo nietruje „Legion Młodych“

Inowrocław, 24. 1. Znanymi patriotą i działacz społecznym na Kułach ks. dziek Kubiński na łamach narodowego „Dziennika Kujawskiego“ ogłosił list otwarty, skierowany do inowrocławskiej placówki „Legionu Młodych“, która niedawno rozrzuciła ulotki, szkalujące w niesłychany sposób Kościół katolicki i jego duchowieństwo.

Ks. Kubiński w liście swym stwierdza, iż odtąd Legionowi Młodych jako organizacji, wstęp do Kościoła jest zamknięty. Stanowczy i słuszny ten krok przedstawiciela miejscowego duchowieństwa, społeczeństwo kujawskie przyjęło z wielkim uznaniem.

Pomarańcza jadła...

Warszawa. (PAT). W składach portowych w Gdyni znajduje się obecnie kilkanaście tysięcy skrzyń pomarańczę hiszpańskich. W drodze do Gdyni jest kilka statków z jeszcze znacznymi ładunkami pomarańczę. Jeden z tych okrętów wiezie rekordowy ładunek 30 000 skrzyń. Przyjście tych transportów do Gdyni spodziewane jest w najbliższych dniach.

Ludność Honoluliu obrzuciła „Dar Pomorza“ kwiatami

Warszawa, 24. 1. Załoga statku „Dar Pomorza“ podczas swojej obecności w Honoluliu na wyspach hawajskich była podejmowana bardzo życzliwie przez miejscowe władze i społeczeństwo. Na statku zorganizowano bankiet. Statek opuścił Honoluliu 11 stycznia. Miejscowa ludność rzuciła pokład kwiatami. Obecnie „Dar Pomorza“ płynie do Jokohamy, dokąd ma przybyć 18 lutego. (w)

Strzały rewolwerowe pod Gnieznem

Ujęcie groźnych bandytów

Gniezno. (Tel. wł.) Na szkodę właściciela wiatraka Stanisława Rumienieckiego w Braciszewie pod Gnieznem, kilku osobników za pomocą wylamania drzwi dokonało kradzieży około 10 ctr. zboża. Łupem złodziei padł także znajdujący się w wiatraku kozuch.

Wkrótce po dokonaniu kradzieży, do wiatraka przyszedł Rumieniecki, który znalazł w krzakach znajdujących się obok worki ze skradzionym zbożem. W tymże momencie na rowerach nadjechało kilku osobników, którzy zauważywszy Rumienieckiego otworzyli w jego kierunku ogień rewolwerowy.

Przerażony Rumieniecki ukrył się. Wówczas bandyci zabrawszy 2 i pół ctr. zboża, odjechali na rowerach.

Zaalarmowany posterunek P. P. wszczął natychmiast pościg za sprawcami kradzieży i bandyckiego napadu. Pościg został uwięziony pomyślnym skutkiem, gdyż wkrótce potem ujęto sprawców napadu w osobach Stefana Walewskiego i jego syna Ste-

fana, Józefa i Karola Krzyszkowskich, Andrzeja Kwiatkowskiego i Stefana Cieślewicza, wszystkich z Obory pod Gnieznem.

Bandytów osadzono w areszcie śledczym w Gnieźnie.

Wielki proces szantażystów

Dobrane „kolegium” żydowskie przed sądem

Kraków, 24. 1. W czwartek rozpoczął się przed krakowskim sądem karnym okręgowym sensacyjny proces szantażystów.

Przed trybunałem, któremu przewodniczy sędzia dr. Zaliński staje

14 szantażystów z Zygmuntem Laksbergerem, Franciszkiem Łobodą i Józefem Kuczyńskim, jako głównymi oskarżonymi, na czele. Wymienieni są to redaktorzy miejscowych piśmiel brukowych, żyjących właśnie z uprawianego przez swych „redaktorów” i ich towarzyszy szantażu.

Wśród pozostałych oskarżonych nie brak oczywiście Żydów. Między nimi znajduje się adwokat krakowski Żyd dr. Norbert Knöbel, kilka miesięcy temu zawieszony w wykonywaniu czynności adwokata przez sąd dyscyplinarny krakowskiej Izby Adwokackiej właśnie w związku z rozpoczynającym się procesem i szantażami zarzucanymi mu. Dalej widzimy także nazwiska jak Mojżesz Józef Silbiger, Henryk Stark i inni. Jako świadków powołano 75 osób.

Akt oskarżenia zarzuca oskarżonym dopuszczenie się, względnie usiłowanie dokonania szeregu szantaży. Wśród poszkodowanych znajduje się Cukiernia Turecka, inspektor Urzędu Poborowego Swolkień, podpułk. Skorupski, Rudolf Janicki, firma „Herbewo”, Kawiarnia „Savoy” i inni.

Rozprawa potrwa prawdopodobnie kilka dni, i budzi w Krakowie duże zainteresowanie.

Raid samochodowy do Monte Carlo

Na mapce zaznaczone są wszystkie szlaki prowadzące do Monte Carlo. Miasta podkreślone są najdalszymi punktami wyjazdowymi. Strzałki wskazują kierunek jazdy, cyfry oznaczają odległości w kilometrach między poszczególnymi miastami — punktami kontrolnymi.

Jak już donosiliśmy, rozpoczął się rajd do Monte Carlo. Celem rajdu jest przyjazd o wyznaczonej godzinie do Monte Carlo z jednej z podanych miejscowości, przyczem obowiązuje przebycie jednego z wyznaczonych szlaków, nie krótszego niż 1400 km., których do wyboru jest kilka.

Po przybyciu uczestników do Monte Carlo przeprowadzone będą, po sprawdzeniu stanu technicznego i wy-

ekwipowania samochodu, próby, a mianowicie próba startu, oraz próba polegająca na objechaniu wytyczonej drogi o długości około 700 km., podczas której należy dwukrotnie zawrócić, jadąc wstecz, oraz objechać wytyczoną ośmiemkę.

Główną nagrodą za zwycięstwo w ogólnej punktacji jest puchar „International Sporting Clubu” i nagroda pieniężna 50 tys. fr. franc.

Przed trzecimi wyborami

prezydenta, wiceprezydenta i ławników m. Pabjanic

Pabjanice, 24. 1. Jak wiadomo, w dniu 22 bm. odbyło się w Pabjanicach posiedzenie rady miejskiej, na którym miano dokonać wyboru prezydenta, wiceprezydenta i ławników. — Wobec tego, że brak było kwalifikowanej większości, wyboru prezydenta i wiceprezydenta nie dokonano i posiedzenie rady miejskiej odroczone.

Obecnie dowiadujemy się, że trzeci z rzędu wybór zarządu miejskiego Pabjanic ma się odbyć w dniu 27 bm. ze względu na to, że rozporządzenie wojewody łódzkiego domaga się dokonania wyboru do 1 lutego. Wobec układu sił w pabjanickiej radzie miejskiej, już dziś wyrazić można powątpiewanie, czy trzecie posiedzenie wyborcze przyniesie spodziewany wynik w postaci prezydenta Pabjanic.

Jak nas informują, „sanacja” na tem posiedzeniu w miejsce nie cieszącego się sympatią społeczeństwa p. Łopatto ma wysunąć innego kandydata. Podobnie niewyjaśniona dotąd jest sprawa „sanacyjnych” kandydatów na wiceprezydenta, gdyż p. Dą-

browski po odniesionej porażce, kandydaturę swoją wycofał. Prawdopodobnie na tem posiedzeniu rady miejskiej, radni Chrześcijańskiej Demokracji (2), należący dotąd do B. B., nie będą głosowali za kandydatem „sanacji”. Czy frakcja P. P. S. poprze kandydaturę „sanacyjną”, w to również należy wątpić. Prawdopodobnie wszystkie stronnictwa opozycyjne wstrzymają się od głosowania.

Wobec tego, że „sanacji” brak jest jednego głosu do przeprowadzenia swojej kandydatury, członkowie Legjonu Młodych usiłowali przekupić kilku radnych Obozu Narodowego, domagając się poparcia kandydatury B. B. Jednemu z radnych Obozu Narodowego wręczono nawet 100 zł w charakterze zadatku. Inna rzecz, że te przekupstwa nie „sanacji” nie pomogą. Przedstawiciele Obozu Narodowego, świadomi swego zadania, powierzonego im przez 6000 wyborców, wiedzą, w jakim kierunku mają prowadzić swoją pracę.

Nagroda za najlepsze dzieło o Polsce

Paryż. (PAT.) „Comœdia” podaje, że Stow. Przyjaciół Polski utworzyło nagrodę literacką w kwocie 1.000 fr., która będzie przyznana corocznie za najlepsze dzieło, lub artykuł o Polsce. Przykłady, ani dzieła o zbyt widocznym charakterze propagandowym nie mogą być brane pod uwagę w tym konkursie. Po raz pierwszy nagroda ta będzie przyznana w marcu.

Strajk naftowy w Meksyku

Tampico (Meksyk). (PAT) Wskutek zatargu o płace 24.000 robotników przemysłu naftowego rozpoczęło strajk, paraliżując całkowicie prace na terenie naftowym. Nieznani złościny podpalił jeden z szybów. Pożar rozszerza się coraz bardziej i zagraża innym szybom.

Lord Hurtwood w Berlinie

Londyn. (PAT.) Ag. Reutersa donosi, że lord Allen Hurtwood, organizator narodowej partii pracy, odbył dzisiaj w Berlinie konferencję z kanclerzem Hitlerem, min. Goeringem i innymi wybitnymi osobistościami. —

Lord Hurtwood jest w osobistym kontakcie z MacDonaldem. Prawdopodobnie, jak donosi Reuter, Hurtwood rozmawiał z Hitlerem o rozbrojeniu i o sytuacji europejskiej. Dotychczas nie nie pozwala przypuszczać, że misja Hurtwooda wychodzi poza charakter nieoficjalny.

Dokończenie przemówienia adw. Nowodworskiego w tych nakładach, gdzie ono było drukowane tylko częściowo, podamy dopiero w następnym numerze „Orędownika”.

Ku dyktaturze w Bułgarii

Warszawa, 24. 1. Król Borys przekonał się, że premier Georgiew, pułkownik Welczew i szef policji sofijskiej spiskują. Kazał wszystkich aresztować, względnie internować.

Georgiew, odcięty od swoich kolegów podpisał dymisję gabinetu, potem ogłoszono listę nowego gabinetu Platewa. Prawdopodobnie król Borys zamierza skupić w swem ręku całą władzę faktyczną.

W Sofii twierdzi się, że nowy rząd zdecydował się usunąć z kierowniczych stanowisk wszystkich zwolenników Georgiewa.

W przededniu wizyty londyńskiej

Paryż. (Tel. wł.) Niemal cała prasa francuska zajmuje się mającymi nastąpić wkrótce rozmowami londyńskimi, przywiązując do nich dużą wagę.

Pisma francuskie stwierdzają, że poglądy Anglii i Francji na sprawę zbrojeń są tak zgodne, jak nigdy dotąd. Anglia ma w czasie rozmów francusko-brytyjskich, przedstawić propozycję gwarancji powszechnego bezpieczeństwa.

Prawdopodobnie obydwaj kraje w najściślejszej harmonii przystąpią do szerokiej wymiany poglądów w przedmiocie konsolidacji pokoju, niezbędnego dla ekonomicznej i finansowej odbudowy Europy.

Ostra zima w Ameryce

Londyn. (Tel. wł.) Ze Stanów Zjednoczonych nadchodzą w dalszym ciągu wiadomości o gwałtownych śnieżycach. Ilość wypadków śmiertelnych wskutek mrozu i śniegu dochodzi do 80.

Na ulicach Nowego Jorku widzi się narciarzy. W miastach nadmorskich leży śnieg na pół metra. W Filadelfii w czasie zawiei zginęło 8 osób.

Setki tysięcy bezrobotnych otrzymało zajęcie przy usuwaniu śniegu. Katastrofa powodziowa pociągnęła za sobą śmierć 10 osób.

Z Kanady donoszą o 45-stopniowym mrozie. W Nowym Jorku do usunięcia śniegu zaangażowano 30 tysięcy bezrobotnych.

Zawieszenie „Dziennika Polskiego” w Czechach

Morawska Ostrawa (PAT) Na mocy rozporządzenia urzędu krajowego w Brnie wstrzymane zostało z dniem wczorajszym wydanie „Dziennika Polskiego” w Morawskiej Ostrawie na okres 3 miesięcy. O decyzji tej redakcji dziennika zawiadomiła dyrekcja policji zaznaczając, że przeciwko decyzji nie przystępują żadne środki odwoławcze. Nakład „Dziennika Polskiego” wynosił około 8000 egzemplarzy.

UWAGI

15 lat mija od ogłoszenia w Rosji dekretu, który postawił sobie za zadanie zlikwidować analfabetyzm. Z okazji tej prasa moskiewska przypomina niezwykle ciężkie warunki, w jakich znajdowało się szkolnictwo w chwili wprowadzenia dekretu, jak również z zadowoleniem podnosi rezultaty akcji oświatowej. W r. 1920 zaledwie 32% ludności unii sowieckiej potrafiło czytać i pisać. Dziś oficjalna liczba analfabetów w państwie wynosi zaledwie 8%.

Nie wchodząc w drobiazgową ocenę tego odsetka, który na obszarze tak olbrzymim, jak państwo sowieckie, i w częstokroć trudnych do sprawdzenia warunkach może co najwyżej przedstawiać cyfrę orientacyjną, powieźmyż może ogólnie, że rząd Z. S. S. R. przykładą rzeczywistości dużą wagę do rozwoju szkolnictwa powszechnego. Na osobną wzmiankę zasługuje fakt, że system sowiecki szanuje w zasadzie odrębności językowe w poszczególnych republikach związkowych, co przy stwarzaniu podwalin szkolnictwa z odnośnych części państwa wymagało wielu zmuszonych wysiłków przygotowawczych: ustalania pisowni, układu elementarzysty, gromadzenia literatury, wielojęzycznych szczepli Unii.

Jeśliby zwalczanie ciemnoty analfabetyzmu prowadzone było z tą samą energią także przez następną pokolenia władarzy Rosji, otwarłoby to przed państwem szerokie perspektywy rozwojowe w myśl zasady: „oświata ludu dokona cuda”.

*

Tylko, że sprawa analfabetyzmu nie wyczerpuje wszystkich bolączek niskiego poziomu cywilizacyjnego. Zgodzimy się na ścisłą definicję: analfabetyzm, w pojęciu znajomości sztuki czytania i pisania, jest zaledwie pierwszym szczeblem na drabinie pracy mózgowej człowieka. Prócz analfabetyzmu całkowitego, a więc zupełnej ignorancji znaków piśmienniczych, istnieje cała skala pośrednich stanów intelektualnych, wiele niedoskonałych, które w życiu praktycznym objawiają się jako — niedokształcenie. Stan częstokroć gorszy od zwykłej ciemnoty, bo podszuwający się pod pozory szkolne, oglady.

W owym pół-analfabetyzmie, pladze niedojrzałego społeczeństwa, rozróżnić można dwie formy. Jedną wyobrażają ci, co wprawdzie pokonali trud elementarza, ale w dalszym rozwoju nieudzielili posunięć się naprzód. Typ spotykany codziennie w postaci różnych niedomagani: w pracy zawodowej, w życiu organizacyjnym, w urzędach państwowych.

Drugą formą pół-analfabetyzmu jest powierzchowna wiedza „o wszystkim”, uprawiana jako rodzaj sportu, nawet „dobrze widziana”, a w każdym razie tolerowana w współżyciu z drugimi. Wiedzieć o niczym, a mówić o wszystkim — staje się nawet kanonem w stosunkach towarzyskich o ile dana jednostka nie boi się zdemaskowania.

Problem analfabetyzmu, jako zagadnienie społeczne, jest nowej daty. Właściwie dopiero nowoczesne państwo podjęło się metodycznego rozwiązania.

Natomiast pół-analfabetyzm, jako kłeska społeczna, zaprzęta już oddawna umysł świątliwych ludzi. Któryś z nich — zdaje się św. Augustyn — mawiał: „Timeo unius libri lectorem”, obawiam się takiego, co jedną książkę przeczytał, i wyraził w tych słowach dosadnie to, co jest i u nas aktualnym zagadnieniem kultury.

Paniusie w zielonych kapeluszach

Powieść przez S. Acrement

22) — Nigdzie nie widziałem tak imponujących figur, jak te tutaj. No i wszystkie budynki w naszym mieście są piękne.

— Nawet dworzec kolejowy?
— A tak!... Nie trzeba krytycznie odnosić się do tej brzydkiej stacji z białych kamieni i czerwonych cegieł. Dziś rano właśnie byłem tam, aby kupić najświeższe dzienniki paryskie. Myślałem o pani i miałem wrażenie, że mógłby przedstawiać śliczne dla niej ramy.

— Co?
— Bez kwestji; ja oczyma duszy widziałem panią w dniu przybycia... Miała pani ciemny płaszcz, w rękę małą walizkę, w głowie smutne myśli, w sercu dużą trwożę. Na pani zjawienie chyba zadrażały wszystkie sztyby stacji, krzyknęły wszystkie lokomotywy.

— Ma pan bogatą wyobraźnię. Ale dworzec sam w sobie jest w najwyższym stopniu banalny.

— Pozwolę sobie zaprzeczyć. I z niego można wydobyć wartości uczuciowe, których pani w nim nie podejrzewa wcale.

— Ciekawam!... Niech mi je pan odśloni.

— Nie łatwiejszego... Niech pani go sobie uprzytomni w następujących okolicznościach. Jest noc. Poczekalnie są puste. Funkcjonariusze kolejni śpią po kątach. Pani przybywa...

— Ja?
— Tak, pani, Adeńko. Miała pani dzieł pełen wrażeń... Opuściła pani krewny po obiedzie... toastach... odczytywaniu telegramów... Zamieniła pani białą suknię na kostjum... Wspierając się na ramieniu przewodnika, którego wybrała pani sobie na towarzysza... tej podróży.

— A jak wygląda ten towarzysza?
— Jest młody, jest pełen zapału... pilnie mu dać pani dowody swej wdzięczności, boć całe jego szczęście zależne było od jednego twego „tak“.

— Patrzy na panią z czułością. W oczach jego już promienieje odbicie tego nieba, które ty przedstawiasz w swojej osobie... Następują pożegnania z rodziną, nalegania o częste listy. Towarzyszowi rzuca pani pytanie: — Czy nie zapomniałmy czego? — Lokomotywa gwiżdże, szum gwałtownie wypuszczonej pary. — Prosimy wsiaść. — Pociąg rusza. Pierwszy łomot kół... Pochylona w oknie powiewa pani chusteczka. Gdy odwracasz się od okna, obejmują cię czyste ramiona, czyjeś usta szukają twoich! Wstępujesz na drogę pełnego życia, prawdziwej miłości. Nieprawda, Adeńko, że może być najpiękniejszą w świecie nasza szkaradna stacyjka?

— Juljusz mówił z zapałem i wzruszeniem. Dziewczyna pozostawała bez ruchu. Nie zrobiła nic, aby uchylić się od błogosławionej jasności. Ale cień sam z siebie wzrastał i brał ją pod swój płaszcz. Jakgdyby olbrzymi ptak

rozciągał skrzydła pomiędzy niebem a ziemią i wyolbrzymiał mury katedry...

— Jeżeli Bóg da — szepce Ada — że przyjdzie taki rozkoszny wyjazd, będę najszczęśliwszą w świecie istotą.

— Juljusz nie posiada się z radości; tuląc do ust rozpaloną rączkę panią, snuje tysiące projektów. Nieprzyzwyczajony do przeszkód, rzuca się śmiało w marzenia o przyszłości.

— Ale Ada jest przeznaczonejsza. Rozkoszne słowa nie zdołały ściszyć niepokoju wobec możliwości stania się ofiarą. Nie tał swego szczęścia i miłości, ale nieufności w niej czuwał.

— Wobec oświadczenia Juljusza, że jutro już przedstawi ojcowi swoje projekty, prosi go o wstrzymanie się jeszcze. Wierzy w jego szczerą w daną chwilę, ale przecież nie jest niemożliwością, że z chwilą, gdy go porwie wir Paryża, zapomni „małą z prowincji“ jaką stała się obecnie.

— Julku, nie myślę ukrywać, że pana kocham. Uczuciowi temu pozostać wierną na zawsze. Ale proszę się zastanowić. Moja rodzina nie jest stosowna dla pańskiej. Nie mam posagu, nie mam domu nawet... Sierota przytulona z łaski. Konieczne jest, aby pan był jak najmocniej przekonany, że kroku tego nie pożałuje nigdy.

— Przyniesiam, że tak będzie.
— Za trzy miesiące wróci pan tu. Jeżeli nie zmieni pan zamiarów, odnajdzie mnie, czekającą... Julku, mój drogi Julku... Ja ciebie ubóstwiam.

— Przysięgam, że tak będzie.
— A do tego czasu? — zapytuje.

— Będiesz pisywał... Obmyśliłam sposób, aby listy twoje mogły docierać do domu panius w zielonych kapeluszkach.

— Spryciarka!
— Będzie mi pan przysyłał pocztówki, podpisywane „Jadwiga“ i będziesz moją przyjaciółką z lat dziecińczych.

— Otrzymasz codziennie taką kartę.
— Ale proszę się nie zdradzić!
— Tak, szczęście mojego życia.
— Julus mój!

— W kilka minut potem Ada i Marynia wracają razem, obie promienne, obie przekonane o prędkim spełnieniu marzeń.

— Coś ty robiła przez tak długi czas? — zapytuje Marja.
— Moja droga, przed tobą nie mam tajemnic. Podczas gdy ty byłaś z panem Hyacinthe, ja pozostawałam z Juljuszem de Fleurville.
— Synem naszego...
— Nieinaczej.

— Marynia czuje się w obowiązku postrofować kuzynkę, ale wobec tego, że „grzeszyły“ w ten sam sposób jednocześnie, podskakując i mizdrząc się jak kotka, przyciska jeszcze silniej rękę Ady swoim ramieniem i woła z radości:

— Jesteśmy dwie zwarzowane smarkate!

się razem?

— Tak kuzynko. Stale mieszka w Anglii, ale ponieważ zjechała do Paryża na dwa miesiące, pisuje do mnie.

— Co robi jej ojciec?
— Jest w ambasadzie.
— Gdzie mieszka?
— Faubourg Saint-Honoré 5.
— Jak się nazywa?
— De Velone... Juka ma lat dwiętnaście, czarne włosy, a niebieskie oczy. Jeździ konno, gra w football... Bardzo ją lubię?

— Cóż mi tak dużo mówisz na jej temat?
— Wybacz, kuzynko, że odejdę. Te zapachy, dym, wilgoć przyprawiają mnie o mdłości.
— A jednak trzeba będzie, abyś się do tego przyzwyczaiła.

— Ada biegnie do swego pokoju; pilnie jej pocałować tę kartę i ze względu na to, czyją ręką była pisana i że przedstawia Łuk Triumfalny z placu Gwiazdy. Juljusz dotrzymuje słowa. Czego ona nie doczytuje się w tem banalnym zdaniu: „Tysiąc uścisków od twojej Julki“. Więc pewnym i coraz bliższym jest dzień, w którym wydościanie się z tego domu, gdzie żyje się wyłącznie monotonią dobrze uporządkowanego dnia powszedniego. Powróci do swego kochanego Paryża! Konięc lichej egzystencji, koniec szarym dniom, koniec nudnym i twardym upomnieniem Telydy! O Julku! Julku! jak Ada cię kocha...

— Kuku! malutka!
— Od czasu, jak Marja Davernis miała rendez-vous z panem Hyacinthe, stała się nazwyczaj figlarną. Ciągłe trzymają jej się żarty. I w tej chwili, wołając: „Kuku malutka!“ zasłoniła jej oczy, zaszedzszy niespodzianie z tyłu i woła, nie zmieniając głosu: „Zgadnij kto to!“ A Ada powiada sobie w myśli: „Co to za dziecko jeszcze“.

— Ale na punkcie p. Hyacinthe Marja jest zaniepokojona. Była przekonana, że zaraz nazajutrz po spotkaniu profesor poprosi o jej rękę. Myśli to nie dla tego, aby wówczas, w cieniu katedry, dał jej do zrozumienia coś stanowczego. Ale już to samo, że zorganizował to spotkanie, zaprzęgał go, daje dużo do myślenia. A tymczasem od dwóch tygodni niema od niego żadnego znaku życia.

— Czy przypuszczasz, Ado, że mam zwątpić?
— Cóż znowu! Pan Hyacinthe cieszy się jak najlepszą opinią. Przecież nie zrobiłby ci tego!

— Ah, dałby Bóg!
— Wyjdiesz za męża i będziesz miała dużo dzieci.

— O!... W moim wieku!
— Ależ tak... Żebyś wiedziała, że jak się wychodzi zamąż w twoim wieku, to ma się zawsze pierwsze bliźnięta.

— Oby tylko były podobne do tatusia!
— Marja Davernis przechodzi od skrajnego pesymizmu do całkiem nieuzasadnionych nadziei. Kpinę Ady bierze zupełnie serio. W sprawę tę wkłada całe swoje życie.

— Żeby cię uspokoić, postaram się zobaczyć go dzisiaj...
— Mego konkurenta?
— Niech mu będzie konkurent! I potrząsnę go odpowiednio.

— Ale nie zanadto!
— Tak... wystarczająco. Bardzo tego potrzebuje.

— Dziękuję, ci Adeńko, dziękuję!
— Po południu, podczas gdy cztery siostry zaabsorbowały się w zupełności praniem, Ada idzie do szkoły. Spotyka p. Hyacinthe przy wejściu na podwórze, pilnującego rekreacji. Większa część chłopców zabiera się do zabawy w chowanego, właśnie zapytują losu, kto ma się chować:

— „Entliczek, pentliczek, czerwony stołiczek“...

— Tym razem profesor prowadzi panią do poczekalni, wielkiego pokoju o froterowanej posadzce, w którym znajduje się już kilka grup odwiedzających; na pierwszy plan w każdej wybijają się mniejszy, lub większy chłopiec, opychający się słodyczami. Gdy zasiedli w kąciu, profesor z niezwykłą sobie żartobliwością konstatuje, że jego również wezmą za chłopczyka, którego odwiedza rodzina.

— Prawdopodobnie — odpowiada Adeńka, — żałuję, że nie przyniosłam babek ponczowych, albo wietrzników z bitą śmietaną. Na drugi raz się nie zapomnę.

— Pan Urban wysuwa grube wargi, oblizuje je i przybiera minę łakomego dziecka.

— No, — zapytuje, — jakie wrażenie odniosła ta nieoceniona panna Marja z naszego spotkania?

— W tej chwili pilka, gwałtownie rzuciła w okno na podwórze, sprawiła taki brzęk szyb, że odpowiedź Ady została zagłuszona.

— Jestem bardzo niespokojny...
— Kuzynka była zachwycona...
— Rzeczywiście odniosłam wrażenie, że żywi względem mnie pewne uczucie...

— Bardzo gorące!
— Tak jest.
— Ale... To jest materja delikatna... Nie wiem, jak to panu wyłumaczyć...

— Potrafę zrozumieć i pół-słówka.
— Wydał jej się pan bardzo oziębły. Podobno nie wspominał pan wcale o swych projektach na przyszłość...
— Ona również nie!...
— Jaktó... ona?

— A czyż pani nie powiedziała mi w czasie procesji, że panna Marja chce pomówić ze mną?...

— Ah, panie Hyacinthe!...
— Pomówić o sprawach ważnych... Czekalem na to... Nie doczekałem się niczego.

— O drogi panie!... Jak pan tak tę rzecz rozumiał to moglibyście czekać na siebie sto lat, obwiniając się wzajemnie o nieuczulość, bo ja powiedziałam kuzynce, że pan miał jej coś ważnego do powiedzenia.

— Nie rozumiem...
— Mniejsza z tem!
— Jaktó?

— Bo pan potrafi to naprawić.
— Więc ja dotknęłam ją?... Oh!... Więc nie jestem jej godny!

— Ale niech pan tak nie galopuje!... Powiadam, że wszystko da się naprawić.

— Ja jestem tak dumny z tego, że ona ma skłonność ku mnie!... Przecież ona ma tyle cnót...

— Tak, tak... To jest panią bardzo dobrze wychowaną i bardzo, bardzo dobrze wychowaną... Ale z tem wszystkiem czeka na mnie słów, a więcej czynów ze strony pana! Śmiało, panie Hyacinthe! Niech pan ruszy do ataku!

— Ah, gdybym miał odwagę!...
— W przyszłą niedzielę, po nie-sporach, niech pan weźmie swój najpiękniejszy tużurek...
— Mam tylko jeden.
— Weźmie pan swój najpiękniejszy cylinder...
— Mam tylko jeden...
— Przyjdzie pan i zapuka do drzwi mieszkania pannie Davernis. Ernestyna panu otworzy...

— Ernestyna?
— Niech się pan nie przeraża; to służąca!... Powie jej pan: „Proszę zapytać pannę Telydę Davernis, czy będzie miał honor być przez nią przyjęty.“

— Doskonale... A potem?
— Potem zostanie pan wprowadzony do salonu. Telyda z wyniosłością powie panu: „Niech pan raczy spocząć.“ Pan spocznie, albo nie; różne są metody w takich wypadkach. Są dwie szkoły!

— Ja usłucham! Lepiej jest słuchać.
— No i przystąpi pan do rzeczy od słów: „Pani, zwracam się do niej, jako do najgodniejszej przedstawicielki zacnego rodu Davernis, którą cześć i szanuję...“

— P. Hyacinthe z zapartym tchem powtarzał słowo po słowie.
— Mam zaszczyt prosić panią o rękę jej siostry, panny Marji!

— Nie, tego nie będą śmiały powiedzieć!

— Na te słowa, nieprzygotowana zupełnie Telyda wyda słaby okrzyk i padnie zemdlona... Pan poda jej sole do wachania... Niech pan nie zapomni w nie się zaopatrzyć. Otrzeźwi ją pan, a ona z pełnym wdzięku uśmiechem, powie: „Daję ci ją.“

— Ciąg dalszy nastąpi.

Oświadczyły pana Hyacinthe'a

— Co to jest to brzydactwo, co kuzynka ma w ręku?

— To jest mydło, zwane czarnem.
— Które w Paryżu nazywają szarem.

— Prawdopodobnie, bo jest zielone...

— Ceglana buła w podwórzu, którą panny Davernis nazywają „nasze przyległości“ bucha kłębami pary. Woń, na którą składa się wiele odorów, przedewszystkiem zaparzonej bielizny, mydła i potu, napelnia powietrze... Dwie kobiety o szyjach i „amior ch naprzęzonych przez wysiłek, zwijają się jak muchy w ukropie. Przy wyrzucaniu mokrych, sprasowanych w wrymaczce płócien mają tea sam gest, i jakim rybacz ciskają rwyby na płyty hali targowej.

— Telyda stoi pośrodku w charakterze komendanta tego półrocznego, wielkiego prania.

— Dobrze, moje dziecko, — zwraca się do Ady, — że tu przyszłaś. Powinnaś korzystać z praktycznych nauk, jakie tu odbierasz. Widzisz wyzyskujemy piękne a jeszcze nie upalne dni.

— Bielizna powinna schnąć o tyle prędzej, aby się nie niszczyła i o tyle wolno, aby nie twardniała. W tym wypadku więcej niż w jakimkolwiek innym trzeba dbać o złoty środek... Ty nie mogłaś dotychczas nauczyć się tego. W Paryżu nikt nie ma bielizny. Najpraktyczniejsze panie mają trzy obrusy i dwanaście serwetek... Podczas gdy na prowincji... O, na prowincji to całkiem co innego... Mogłybyśmy nie urządzać prania przez dwa lata i starczyłoby nam bielizny. I posiadamy wyłącznie czyste płótno lniane. Z każdym pokoleniem, z każdą sukcesją powiększał się nasz zapas bielizny.

— W tej chwili wchodzi Ernestyna z kartą pocztową w r-ku, którą oddaje Adzie.

— To z poczty.

— Od kogo? — pyta Telyda.

— Od mojej przyjaciółki, Julci.

— Okropnie często pisuje do ciebie od pewnego czasu.

— Czyż tak wiele? Od dwóch tygodni miałam, zdaje się cztery karty... a ta jest piąta.

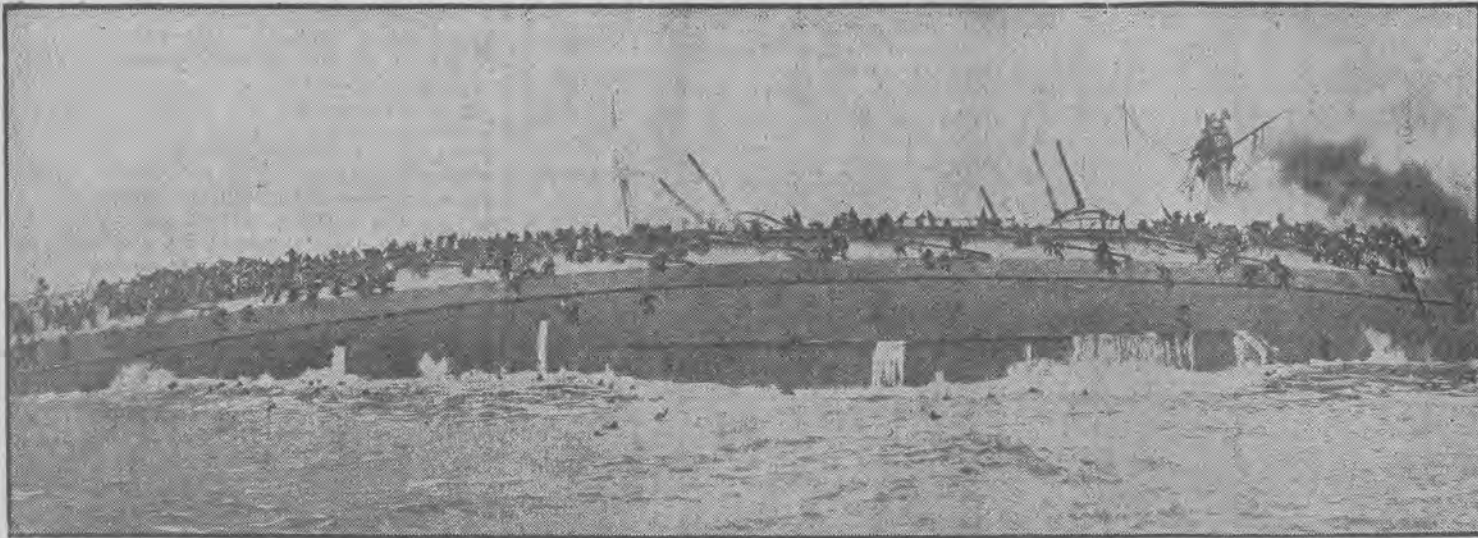
— Wspominałaś, że chowałyście

Jak zatonał krążownik „Blücher“

Sensacyjna relacja naocznego świadka, żyjącego w Poznaniu — Punkt zaczepny floty angielskiej — Odpowiedź Niemiec — W piekielnym ogniu walki — Zwycięstwo floty angielskiej i jej skutki — Duma Niemiec krążownik „Blücher“ zatonał

WSPÓLczesna FOTOGRAFJA ANGIelska, REPRodukowana w „DAILY MAIL“ I PRZEDSTAWIAJĄCA ZATONięCIE NIEMIECKIEGO KRĄŻOWNIKA „BLüCHER“ W DNiu 24 STYCZNIa 1915 ROKU.

Wśród pokojowej pracy odzywają wśród starych żołnierzy reminiscencje wielkiej wojny. Zwykle żołnierze o nich nie mówią.

Dobłą okazją do snucia wspomnień, to rocznice.

Dziś, 24 stycznia, mija dwadzieścia lat od zatopienia przez marynarkę angielską wielkiego krążownika niemieckiego „Blücher“.

W Poznaniu, mieszkają nieliczni członkowie załogi, którzy szczęśliwie zdolali się wówczas wyratować.

W warsztatach zegarmistrzowskich poznańskiej firmy złotniczej p. Stanisława Szulca, zatrudniony jest od przeszło dziesięciu lat wermistrz, p. Kazimierz Lubojański. Silny i rosnący w młodych latach zaprawiał się w „Sokole“, jako założyciel gniazda w Sopotnie. Należał do sławnej trójki sokolej, która z Zabrze do Niepołomic pod Krakowem wiozła na taczkach ziemię śląską na Kopiec Kościuszki w październiku 1910 r.

Pan Lubojański mówi: Mija 20 lat... wśród załogi wielkiego krążownika „Blüchera“ było nas około 25 Polaków, z Poznańskiego, Pomorza i Śląska. Olbrzym ten, duma floty wojennej cesarskich Niemiec, który zabierał 2.500 tonn węgla, kosztował 45 milionów marek. Był najnowszym okrętem, potężnie opancerzonym i wyposażonym w najnowsze urządzenia celownicze.

Na tym okręcie — mówił dalej p. Lubojański — odbywałem służbę. Zwyczajem żołnierzy obliczaliśmy już dni, a ja jako zegarmistrz umiałem obliczać godziny, minuty i sekundy, jakie

ma jeszcze do odsłużenia rezerwa Rachuby rezerwistów przekreśliła wojna.

W styczniu 1915 r. Niemcy otrzymali wiadomość, że Anglicy blokują przejazd flocie niemieckiej, pomiędzy wyspami Helgoland i Borkum starymi statkami, napełnionymi betonem i cementem. W dniu 23 stycznia wieczorem wyruszyła flota niemiecka w kierunku Anglii. Oprócz „Blüchera“ były, nie licząc flotyli torpedowców krążowniki „Seydlitz“, „Moltke“, „Derfflinger“ i inne. Cała eskadra. O godzinie 8 rano — 24 stycznia — w gęstej mgłę nastąpiło spotkanie z flotą angielską, wśród której były sławne krążowniki angielskie: „Lion“ (Lew), „Queen Mary“ i inne lżejsze.

W piekielnym ogniu flota niemiecka ulega. Komenderujący flotą z uszkodzonego krążownika „Moltke“ admirał Scheer zdał komendę na krążownik „Seydlitz“, poczem w ogólnym zamieszaniu każdy okręt operował samodzielnie. Jadący zrazu na czele do ataku „Blücher“, w starciu z flotą angielską, został na końcu. Pierwszy szrapnel angielski, uważany przez Niemców za przypadkowy, był istotnie niezwykle celny, gdyż wpadł do centrali komendy okrętu i zdemolował całe urządzenie.

Zginęło wielu Polaków. „Blücher“, podczas kanonady, wyczerpał amunicję prawie zupełnie; nie był już zdolny do odwrotu. Kapitan v. Pieper, chciał mimo to zrobić podjazd, ale okazało się, iż olbrzym nie mógł już rozwijać potrzebnej szybkości. Coraz nowe pociski raziły krążowniki i o godzinie 1 w południe — po pięciogodzinnej walce — duma Niemiec krążownik „Blücher“ przechylił się na lewą burtę i począł szybko tonąć.

Padła komenda: „Rette sich wer kann!“ Na statku wybuchł pożar; plonąc począł dziób okrętu. Fale morza pokryła warstwa ropy i oliwy z rozbitych tanków. Tonący kolos pochylał się coraz bardziej. Kto żyw skakał do zim-

nej wody z odwróconego do góry stępką kadłuba, z wysokości dochodzącej do dwunastu metrów. W przeciągu pół godziny statek zatonał. Do ratunku marynarzy walczących z falami przystąpił angielski okręt „Arethusian“. Woda była zimna (około 6 stopni). Wziętych w niewolę marynarzy z „Blüchera“ przewieziono w przeważnej części do Edynburga. Z załogi „Blüchera“, wynoszącej podczas wojny 1.134 osób, wyratowano 265.

W Poznaniu mieszkają z wyratowanych członków załogi „Blüchera“, oprócz p. Lubojańskiego pp.: Stefan Leitgeber, Jan Górski, Edward Woźniak i Czesław Zwierzyński. Z Pomorza uratowano ranionego podczas bitwy Polaka, Wacława Ciernickiego z Łasina.

Tak, w krótkich słowach, brzmi treść opowiadania p. Lubojańskiego o marnym końcu dumnego niemieckiego krążownika.

Dzień 24 stycznia 1915 roku była niedziela. W „Kurierze Poznańskim“ z datą na 26 stycznia (wtorek) 1915 r. jest artykuł p. t. „Walki na morzu i lądzie“, omawiający najnowsze bitwy i oficjalny komunikat niemiecki, głoszący pod tytułem: „Bitwa na Morzu Północnym“, co następuje:

Berlin, 24 stycznia (urzędowo). Przy wycieczce okrętów naszych na Morze Północne, a mianowicie krążowników pancernych „Seydlitz“, „Derfflinger“, „Moltke“ i „Blücher“ eskortowanych przez 4 małe krążowniki i dwie flotyle torpedowców, przyszło dzisiaj przed południem do potyczki z eskadrą angielską w sile 5 krążowników bojowych, kilku małych krążowników i 26 kontr-torpedowców.

Przeziwnik przetrwał po trzech godzinach 30 mil morskich na północ-zachód od Helgolandu walce i cofnął się.

Według dotychczasowych doniesień zatonał po stronie angielskiej jeden krążownik bojowy, z naszych okrętów zatonał krążownik opancerzony „Blücher“. Wszystkie inne statki niemieckie wróciły do portów.

Zastępca szefa sztabu admiralicji: Behne.

Boactwa kolonii brytyjskich

Staraniem i w opracowaniu biura kolonialnego brytyjskiego a w nakładzie państwowego biura wydawnictw rządowych w Londynie, ukazała się po raz pierwszy książka in folio objętości około 600 stron „An Economic Survey of the Colonial Empire“ (Przeгляд Ekonomiczny Imperium Kolonialnego) Cena 25 szylingów. W pierwszej części tego dzieła opisane są kolonie wszyskie pokolei, mianowicie ich obszar, zaludnienie, dochody i rozchody, rozwój rolnictwa, przemysłu i handlu, cla, nawet rozwój turystyki. W drugiej części wszyskie produkty kolonialne są kolejno opisane, a w obszernych tablicach na końcu książki znajdują się daty statystyczne, za rok 1932 poszczególne towary importowanych i eksportowanych.

Oto kilka ciekawych uwag z tego dzieła. Otóż Korea sprowadza no. kukurydze z afrykańskiej kolonii Kenja. Francja sprowadziła w roku 1932 dwa razy tyle bananów, jak w roku 1928. Eksport granafułów wzrasta stale, skacze poprzętu w górę Kauczuk nie znajduje już pierwsze miejsca na czele towarów eksportowych kolonialnych, na jego miejsce weszła grupa olejów palmowych i produktów orzechów ziemnych. Z tablic statystycznych tytoniu dowiadujemy się, że mniej, niż połowa tylko produkcji idzie na eksport, ponad połowę zużywa sam kraj produkujący. Na rynku zjawia się zupełnie nowi konkurenci: wyspy Fidżi; ma a np. świeżo założone plantacje tytoniu które rokuja olbrzymie nadzieje. W rozdziale o drzewach kolonialnych opisanych jest blisko 50 różnych rodzajów drzew, dających na eksport. (Na większą ilość drzewa eksportuje północne Borneo) Kolonie brytyjskie zamują obszar 1.860.000 mil angielskich kwadratów (jedna mila kwadr. = 250 ha) zamieszanych przez 36.760.000 mieszkańców. Zadłużenie publiczne w całej przeszło 126.000.000 funtów (na głowę 2 funty 5 sh.). Import w roku 1932 wynosił ft. 175.000.000 ft. (na głowę 3 ft.), eksport 79.000.000 ft. (na głowę 1 ft. 3 sh.).

Zaznaczyć należy, że książka nie obejmuje dominów angielskich (Kanada, Australia, Indie etc.), a tylko same kolonie,

Niezwykła wizyta. Fox Bobus uciekł z budy na wesołą lampartę w sąsiedztwo. Jakież było jego zdziwienie, kiedy po powrocie, zastał w swej budzie dwa jagniatka, które rozgościły się tu jak u siebie.

CIĄGNIENIE TRZECIE

Wygrane pocieszenia po 500 zł na n-ry:

938 1014 95 308 58 74 527 963 2685 992
3257 89 4054 60 191 356 987 5083 326 702 15
36 6395 633 736 7118 88 395 8121 253 465 626
803 9498 880 10195 414 542 77 691 11363 94
12662 13004 25 242 518 656 708 836 48 14009
134 316 639 779 909 15325 65 473 655 16143
506 17592 99 828 32 968 18301 435 722 55 816
19027 858 20385 428 65 870 21139 224 429 536
22317 408 47 807 23019 73 157 455 83 877 938
24013 269 397 746 25010 249 552 98 910 26342
473 873 99 953 27171 74 734 74 988 28004 190
409 502 29000 201 62 534 613 37 873 30184 381

Wkrótce nastąpi otwarcie
Kolektury Loterii Państwowej
Władysława Cianciary
w Łodzi, przy ulicy Piotrkowskiej 91.
Telefon 244-84. nr 4489

449 532 764 940 31177 484 915 65 32166 453
609 51 85 741 44 34031 326 940 35341 968
36216 779 37404 621.
38211 18 404 612 39123 221 361 693 868
40144 224 54 655 846 41094 595 978 99 42263
310 787 90 814 21 934 43304 411 36 979 44175
307 33 35 73 653 80 45087 345 88 99 919 46251
60 356 518 683 814 47083 158 306 724 886
48233 452 534 613 827 49026 43 138 49 609 44
870 50177 539 941 51011 114 375 504 600 49
974 52206 78 94 422 26 619 901 53028 150 346
464 578 702 42 887 968 54078 168 295 431 802
93 55015 169 85 598 676 767 56113 606 807 11
57256 73 308 574 20 58080 194 25 981 59045
116 619 807 50 920 60214 314 570 61055 118

611 14 62071 191 234 327 32 83 441 870 906
63110 63 521 998 64071 99 141 357 435 59 706
895 992 65222 313 531 317 55 908 80 66120 451
52 676 790 888 912 67167 535 969 68280 639
89 880 69107 70226 627 829 71215 72093 318
605 706 923 73162 87 598 942 74004 10 651 71
768 75093 609 16 26 882.
76301 501 625 796 77166 932 609 753 78023
234 43 337 425 775 894 79045 49 88 548 79 798
888 917 27 80382 617 738 58 81279 497 594 737
82227 426 57 624 78 83169 99 509 47 96 968
84316 85110 212 429 569 73 922 65 86116 343
48 753 853 87006 308 32 51 97 827 81 89107
286 327 451 517 54 91 89199 346 693 754 896
90658 717 93 94 866 91153 422 72 537 604 728
92094 95 907 35 333 462 93237 348 446 831
94318 508 31 664 742 96 938 95129 50 508 610
76 96614 977 97152 58 583 98531 99108 67 537
637 70 100070 154 249 69 98 559 798 101179
431 574 558 102028 441 982 84 103097 133 31
7 502 610 900 104539 908 105354 106458 62
547 830 982 107157 338 460 524 718 75 108018
131 34 258 336 109323 504 39 733 75 873 937
110064 685 91 111065 99 549 112349 442 113078
243 317 440 503 736 996.
111437 56 232 457 578 932 115321 965 994
116134 36 401 97 769 995 117245 388 411 736

57 903 118225 73 533 693 779 960 119249 53 72
386 120229 341 751 121121 212 425 536 929 75
82 122138 241 522 822 123134 287 370 605
124037 241 408 678 789 125587 608 126140 398
978 127030 57 170 214 477 522 744 47 327 54
98 128011 372 408 675 723 999 129027 104 299
312 480 925 130067 256 393 653 802 31 132630
133079 398 874 922 134080 574 81 92 135224
335 59 646 136084 309 482 553 805 9 138274
353 454 732 46 139196 700 14059 261 725 61
76 921 141092 212 781 820 142133 145 256 411
143114 4 272 648 144255 661 709 19 966
145472 588 878 146073 386 147066 547 652
148608 149503 756 153326 837 151859.
152078 399 476 153009 67 120 478 503 877
756 154101 469 798 899 155301 711 156235 91
428 534 731 878 157122 211 312 39 155016 396
371 159108 50 373 439 97 542 606 719 160122
426 680 790 928 161600 162070 141 693 719 89
933 163113 377 739 97 164022 427 771 866 71
165193 572 166428 501 167170 283 386 733 827
82 168406 537 40 793 907 169021 293 502 879.
170489 305 921 171263 684 92 761 172166
268 489 538 672 173211 580 84 304 89 825
174237 305 446 85 539 175287 693 921 176435
596 752 901 42 177281 98 178057 165 317 425
686 179129 234 75 606 95 97.